

't Beeldeken.

zorgen. Daarom stelde de broeder voor dat hij en de schoonzuster ieder een der kinderen bij zich zouden nemen. Filemiene hoefde er geen cent voor te betalen. De kinderen zouden zich behulpzaam maken waar zij konden, en op die manier hun onderhoud verdienen.

De schoonzuster stemde daar dadelijk in toe, maar 't Beeldeken schrikte op bij 't aanhooren van haar broeder's woorden. Och God! haar kinderen, haar arme kinderen! Zij had er niet eens aan gedacht, dat het haar voortaan onmogelijk zou zijn alle drie haar kinderen bij zich te houden. Maar nu werd ze 't zich in eens bewust, nu voelde zij ook plotseling dat het niet anders kon, en gedwee bukte zij 't hoofd onder dien onverwachten, nieuwen slag, zóó diep vernield in hare wanhoop, dat zij zelfs geen woord van dank kon vinden voor haar broeder en haar schoonzuster. 't Was nog en steeds het groot kasteel dat nieuwe offers van haar eischte, het statig, almachtig kasteel waar zij niet tegen op kon, waar zij zoo bang voor was, waar al de weeke krachten van haar triestig leventje één vóór één in verdwenen.

„Neem gij de tweede, ik zal d' oudste nemen en 't jongetje zillen w' heur loaten,” sprak de broeder tot de schoonzuster, zonder zelfs 't Beeldeken te raadplegen. En eerst nadat de schoonzuster in deze schikking had toegestemd vroeg hij even, voor den vorm, aan 't arme Beeldeken of het zoo naar haar zin was.

Nu kwam een naderend geraas van half gedempte stemmen en schuifelend voetengetrappel om 't huisje, en in de verte, op den kerktoren, begon de doodsklok te brommen. Het waren de burenen en de vrienden van den overledene, die met een berrie en een doodkleed het lijk kwamen halen. Zij waren met hun achten, die de kist om de beurt op hun schouders zouden dragen. Zij klopten aan de deur, en stil kwamen zij binnen, op hun zondagsch gekleed, met versch-geschoren, rood-en-bruin gebrande, rimpelige gezichten. Een van hen deed de geijkte vraag: „Vreiwken, es 't mee ouë wille dat 't lijk uit den huize goat?” en toen 't van smart ineengekrompen Beeldeken van ja had gesnikt, leidde de broer hen in de slaapkamer, waar zij dadelijk onder schuifelend voetengetrappel de

kist optilden en ze buiten op de berrie droegen. Het vaal-en-groen-verkleurd fluweelen doodkleed der arme begrafenis, met verschoten gulden kruis en franjes werd er boven over uitgespreid, en zwaar tilden vier mannen de vracht op hun schouders en stapten er mee over de kermende kiezelpaden naar het hek van 't kasteel, gevolgd door den broeder en de schoonzuster en door de vier overige mannen, die onderweg de eersten zouden aflossen. Ook enkele buurvrouwen volgden, in lange zwarte kapmantels gehuld, het zwart gebedenboek met koperen slot in hunne sâamgevouwen handen. De kinderen, voor dien dag bij een buurman besteed, waren niet te zien. Toen de trage stoet, van achter de hooge beukenboomen die het tuinmanshuisje beschutten, in 't zicht van het kasteel verscheen, stond menier den b'ron juist boven op de stoep, onder de veranda, klaar om even in 't statig gebouw binnen te treden. Hij keerde zich om en lichtte even zijn hoed op voor de doodkist, uit gewoonte. Maar de boeren dachten dat hij hèn groette en allen namen diep hun pet af, met schuwe, schuin-sche blikken naar 't kasteel. De baron merkte 't niet eens. Loom stapte hij door de glazen deur naar binnen, terwijl de trage stoet langs het monumentaal ingangshek als een klein, zwart-rouwend menschenklompje, onder de hooge, statige boomen der oprijlaan verdween.

* * *

Nu moest het Beeldeken tot het droevig uiterste besluiten...

Zij was verhuisd in het armoedig, bouwvallig, jarenlang onbewoond hutje van den boschwachter aan 't uiteinde van 't park, en nu ook moesten haar twee meisjes van haar weg: Reinildeke bij haar broeder, Leontientje bij haar schoonzuster.

De kinderen, die reeds wisten wat er zou gebeuren, hadden maar eventjes misbaar gemaakt. Zij konden 't treurige van hun lot nog niet beseffen; zij wisten nog niet wat het is: moeder's huis te verlaten. En heel zacht en gewillig gingen zij op een ochtend met 't Beeldeken mee, nadat zij voor 't laatst, met veel liefkoozen en zoentjes, van haar broertje Basielken, die voor dien dag bij een